

есенный день е много краткъ, то въ туй имъ съвѣтваніе и прѣгледваніе прѣминѣ доста време, та дори по пладне пратихѣ първо ягко войнишко отдѣленіе да разгонва народа.

Ала народъ-тъ все повече и повече ся трупаше, за-що-то радостный-тъ гласъ бѣ отишьль до въ прѣдградія-та и села-та, и народъ-тъ на купове дохождаше. Войници-ти промушихѣ до срѣдѣ-тѣ, наредихѣ ся редове и много войници, нѣ вмѣсто да биѣтъ Българи-ты съ копія-та по главѣ, тѣ съкрѣшени както и други-ти падахѣ на колѣна и моляхѣ ся Святому Димитріу. Стотникъ-тъ съ осталы-ты едва ся извлѣче изъ тишиѣ-тѣ и бѣ принуденъ да ся върне въ града, безъ да свѣрши нѣщо. Съ дохожданіе-то си и съ отбиваніе народа отъ чърквѣ само даде поводъ на набожный свѣтъ да си помысли, до колко е криво на Гърци-ты, дѣто чудотворецъ-тъ е дошьль въ Българскѣ-тѣ столицѣ.

Трѣбаше да пратять друго, пò-ягко отдѣленіе. Ала и то не направи нѣщо, а само че распали главы-ты още повече.

Дойде и трете отдѣленіе, а послѣ, чакъ вечерь-тѣ и четвърто, най-ягко, прѣдводимо отъ пѣлковникъ-тъ, кой-то заповѣда да ся затвори чърква-та.

Туй отдѣленіе са опѣлчи на истинскы. То ся заклони съ щитовы-ты, насочи копія-та като за нападане, па удари на тишиѣ-тѣ. Народъ-тъ писна. Гърци-ти повторихѣ нѣколко пѣти нападаніе-то, вечъ газяхѣ по мъртвы и ранены мъже, жены и дѣца. Настана тишина, като да бѣ ся изгубиль гласъ-тъ нѣщо около на десятина хыляды душъ.

Отъ тѣѣ тишиѣ можеше да ся породи ужась, а слѣдъ него и обще бѣганіе, ако въ тоя часъ, изъ срѣдѣ Българи-ты, да не бѣ ся зачуль гласъ:

Гърци-ти искать да затворять чърквѣ-тѣ и да земать чудотвореца! Не давайте!